

**Національна академія правових наук України
Науково-дослідний інститут правового забезпечення
інноваційного розвитку НАПрН України
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого**

**АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ ПРАВОВОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ
ТА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ**

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції
(м. Харків, 14 листопада 2014 р.)

**АКТУАЛЬНЫЕ НАПРАВЛЕНИЯ ПРАВОВОГО
ОБЕСПЕЧЕНИЯ ИННОВАЦИОННОЙ
И ИНВЕСТИЦИОННОЙ ПОЛИТИКИ В УКРАИНЕ**

Материалы Всеукраинской научно-практической конференции
(г. Харьков, 14 ноября 2014 г.)

Харків
«Право»
2014

УДК 346.543(477)
ББК 67.9(4УКР)303.3
А43

Редакційна колегія:

С. М. Прилипка – доктор юридичних наук, професор, академік НАПрН України; *Ю. Є. Атаманова* – доктор юридичних наук, доцент; *С. В. Глібо* – кандидат юридичних наук, доцент; *К. В. Єфремова* – кандидат юридичних наук

Актуальні напрями правового забезпечення інноваційної та інвестиційної політики в Україні : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., м. Харків, 14 листопада 2014 р. / редкол.: С. М. Прилипка, Ю. Є. Атаманова, С. В. Глібо, К. В. Єфремова ; Нац. акад. прав. наук України ; НДІ прав. забезпечення інновац. розвитку НАПрН України ; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. – Х. : Право, 2014. – 212 с.

ISBN 978-966-458-733-1

У збірнику подається стислий виклад доповідей і повідомлень науковців і викладачів наукових та освітніх закладів, а також практичних працівників на Всеукраїнській науково-практичній конференції «Актуальні напрями правового забезпечення інноваційної та інвестиційної політики в Україні», яку було проведено Національною академією правових наук України спільно з Науково-дослідним інститутом правового забезпечення інноваційного розвитку НАПрН України, Національним юридичним університетом ім. Ярослава Мудрого 14 листопада 2014 року у м. Харкові.

Конференція проводилась з метою обміну практичними і теоретичними напрацюваннями в галузі правового забезпечення інноваційної та інвестиційної політики й підготовки рекомендацій учасників конференції щодо удосконалення діючого законодавства у сфері інновацій та інвестицій.

Збірник буде цікавим для науковців, аспірантів, студентів, та усім тим, хто цікавиться проблемами правового забезпечення інноваційного розвитку Української держави.

УДК 346.543(477)
ББК 67.9(4УКР)303.3

© Національна академія правових наук України, 2014
© НДІ правового забезпечення інноваційного розвитку НАПрН України, 2014
© Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, 2014
© Видавництво «Право», 2014

ISBN 978-966-458-733-1

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ТА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

I

Концептуальні засади правового забезпечення інноваційної політики України в контексті Європейської інтеграції

1. Адамюк Д. І. Інноваційний імпульс для суб'єктів господарювання.....	7
2. Білоусов Є. М. – Деякі аспекти побудови національної інноваційної системи в контексті забезпечення економічної безпеки держави	9
3. Бредіхіна В. Л. – Правове забезпечення екологічної безпеки у сфері реалізації інноваційної політики	14
4. Водовозов Є. Н. – Напрями правового забезпечення реструктуризації підприємств ЖКГ.....	17
5. Гармаш І. М. – Впровадження зарубіжного досвіду ліцензування господарської діяльності, пов'язаної із створенням об'єктів архітектури в законодавство України.....	20
6. Гончаренко О. А. – «Горизонт-2020» – нова рамкова програма ЄС та перспективи її впровадження в Україні.....	23
7. Денисов А. І. – Окремі питання розвитку інноваційного законодавства України	27
8. Єфремова К. В. – Державна політика в сфері електронного бізнесу в Україні.....	30
9. Задихайло Д. В. – Сучасні господарсько-правові проблеми формування та реалізації інноваційної політики держави.....	33
10. Палайт А. Ю. – Создание единой системы учета пассажиров льготных категорий, использующих общественный транспорт в Украине	37
11. Пашков В. М. – Інноваційна діяльність на ринку лікарських засобів.....	40
12. Пащенко О. О. – Соціальна обумовленість кримінально-правової охорони інноваційної та інвестиційної діяльності в Україні.....	43
13. Погрібний Д. І. – Визначення ролі ТНК як суб'єктів інноваційного розвитку в світовій економіці	46
14. Семенишин А. В. – Господарсько-правові засади активізації інноваційних механізмів в контексті реформування ОПК України	49
15. Шевченко Л. С. – Сучасні інтеграційні процеси у сфері інноваційної діяльності	53

II

Дослідження проблем правового забезпечення інвестування інноваційної діяльності

16. Бойчук Р. П. – Проблеми визначення правового статусу іноземного інвестора.....	56
17. Борисов І. В. – Товариства взаємного страхування – складова фінансового ринку України.....	60
18. Бударна В. О. – Господарсько-правовий механізм інвестиційного забезпечення національної економіки.....	64
19. Глібок С. В. – Проблеми господарсько-правового регулювання інвестиційної діяльності банків.....	68
20. Давиденко Д. О. – Особливості нормативного забезпечення інвестиційної політики Європейського Союзу для сфери житлової нерухомості.....	71
21. Кудрявцева В. В. – Інвестиційний ринок як система господарських правовідносин.....	73
22. Стадник К. О. – Концентрація капіталу як умова інноваційного розвитку вітчизняної економіки.....	78
23. Токарева К. О. – Державний інноваційний фонд у складі спеціального фонду бюджету: проблеми і перспективи правового регулювання.....	80
24. Уркевич В. Ю. – Правові питання розвитку виробництва у світлі Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.....	83
25. Федоров Г. О. – Зарубіжний досвід щодо ефективного залучення іноземних інвестицій в країну.....	86
26. Чубенко В. А. – Деякі питання правового регулювання платіжних умов зовнішньоторговельних контрактів за участю українських суб'єктів господарювання.....	90

III

Економічні, соціальні реформи, реформа вищої освіти в Україні, їх галузеве забезпечення (господарське, трудове, цивільне, екологічне, аграрне, земельне, корпоративне право)

27. Адаменко М. І. – Недоліки Кодексу цивільного захисту України.....	94
28. Андрющенко К. М. – Тенденції розвитку загальнообов'язкового державного соціального страхування від нещасних випадків.....	96

29. Аркатов Я. А. Міжнародно-правові стандарти загальнообов'язкового медичного страхування.....	98
30. Атаманова Ю. Є. Реформування системи підготовки наукових кадрів в контексті нового Закону України «Про вищу освіту».....	101
31. Бережна К. І. – Окремі питання щодо рівності прав і можливостей працівників.....	104
32. Бойчук Н. Р. – Проблеми становлення інституту поглинання у праві України.....	107
33. Булижин І. В. – Досвід реформи банкрутства в Китаї.....	110
34. Васильченко Є. В. – Особливості застосування штрафних санкцій у господарській діяльності.....	113
35. Внукова Н. М., Пивоваров В. М. – Особливості реформування підготовки кандидатів наук (докторів філософії).....	115
36. Возна В. О. – Основні напрями законодавчого забезпечення діяльності органів місцевого самоврядування.....	119
37. Вороніна І. С. – Удосконалення роботи Центрального формулярного комітету МОЗ України і Державного формуляру лікарських засобів як фактор забезпечення інноваційних процесів у фармацевтичній галузі	122
38. Гетьман А. П. – Теорія юридичної відповідальності в сучасному екологічному законодавстві.....	125
39. Дмитрик О. О. – Деякі проблеми реалізації положень Закону України «Про вищу освіту» щодо фінансової автономії вищих навчальних закладів.....	128
40. Дорогих С. О. – Інтеграція правових ресурсів парламенту України в Європейський інформаційний простір.....	130
41. Єгоров Є. С. – Проблема організації нормування науково-дослідної роботи.....	133
42. Єгорова Т. П. – Реформування лісової галузі як нагальна проблема Українського державотворення.....	136
43. Калініченко А. І. – Шлях адаптації митного законодавства України до законодавства Європейського Союзу.....	139
44. Касмішина О. О. – Щодо статусу небанківських установ при наданні фінансових кредитів.....	142
45. Клімова Г. П. – Підвищення якості освіти – пріоритетний напрямок реформування вищої школи України.....	145
46. Клименко А. Л. – Щодо реалізації державної політики у сфері соціального захисту населення.....	148
47. Кобильнік Д. А. – Деякі проблемні аспекти реалізації статті 70 Закону України «Про вищу освіту».....	151
48. Колесніков О. А. – Регуляторна політика держави в умовах соціально-економічної кризи. Господарсько-правовий аспект.....	153

нання господарського зобов'язання. При цьому розмір санкцій може бути встановлено договором у відсотковому відношенні до суми невиконаної частини зобов'язання або у певній, визначеній грошовій сумі, або у відсотковому відношенні до суми зобов'язання незалежно від ступеня його виконання, або у кратному розмірі до вартості товарів (робіт, послуг). Що ж стосується неустойки, як способу забезпечення виконання зобов'язання за Цивільним кодексом, то вона може застосовуватися, як у грошовій формі, так і у формі іншого майна.

Слід зазначити, що згідно з частиною 2 статті 552 Цивільного кодексу України сплата (передання) неустойки не позбавляє кредитора права на відшкодування збитків, завданих невиконанням або неналежним виконанням зобов'язання. Це означає, що за цивільним законодавством, за загальним правилом, застосовується штрафна неустойка.

Проте відповідно до статті 232 Господарського кодексу якщо за невиконання або неналежне виконання зобов'язання встановлено штрафні санкції, то збитки відшкодовуються в частині, не покритій цими санкціями. Це означає, що за господарським законодавством, за загальним правилом, застосовується залікова неустойка. А тому при укладенні договору умови про сплату неустойки треба визначати з урахуванням зазначених особливостей: якщо застосовуються положення Цивільного кодексу – будуть відшкодовуватися і збитки, і неустойка; якщо застосовуються положення Господарського кодексу – збитки будуть відшкодовуватися в частині, не покритій неустойкою.

Ще однією характерною особливістю є те, що за Цивільним кодексом України пеню можна встановлювати лише за несвоєчасне виконане виключно грошових зобов'язань. Відповідно до статті 3 Закону України «Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань» розмір пені обчислюється від суми простроченого платежу та не може перевищувати подвійної облікової ставки Національного банку України, що діяла у період, за який сплачується пеня.

У той же час Господарський кодекс не встановлює такого роду обмежень щодо застосування пені. Згідно з частиною 6 статті 231 Господарського кодексу України штрафні санкції за порушення грошових зобов'язань встановлюються у відсотках, розмір яких визначається обліковою ставкою Національного банку України, за увесь час користування чужими коштами, якщо інший розмір відсотків не передбачено законом або договором. Це положення відповідає нормі частини 1 статті 231 Господарського кодексу України, відповідно до якої законом щодо окремих видів зобов'язань може бути визначений розмір штрафних санкцій, зміна якого за погодженням сторін не допускається. Тому це дає підстави трактувати обмеження щодо розміру пені, які містяться в За-

коні України «Про відповідальність за несвоєчасне виконання грошових зобов'язань», таким чином, що вони стосуються виключно грошових зобов'язань. У той же час, розмір пені за невиконання негрошових зобов'язань у господарській діяльності не обмежується.

Відповідно до пункту 2.9 постанови пленуму Вишого господарського суду України від 17 грудня 2013 року № 14 «Про деякі питання практики застосування законодавства про відповідальність за порушення грошових зобов'язань» за приписом частини другої статті 343 Господарського кодексу України розмір пені за прострочку платежу не може перевищувати подвійної облікової ставки Національного банку України, що діяла у період, за який сплачується пеня. Якщо в укладеному сторонами договорі зазначено вищий розмір пені, ніж передбачений у цій нормі, застосуванню підлягає пеня в розмірі згаданої подвійної облікової ставки. Проте це обмеження стосується відповідальності суб'єктів господарювання лише у сфері фінансової діяльності.

Отже, застосування штрафних санкцій у господарській діяльності має певні особливості по відношенню до норм цивільного законодавства. Договірний підхід до визначення штрафних санкцій полягає у суб'єктному складі учасників зобов'язання, що, власне, є підставою розмежування порядку регулювання правовідносин, встановленого Цивільним та Господарським кодексами України. А тому вбачається за доцільне вирішити зазначену колізію шляхом чіткого підпорядкування договірних відносин в частині штрафних санкцій виключно нормам або Цивільного, або Господарського кодексу України. З метою уникнення подвійного тлумачення рекомендуємо робити посилання у договорі на конкретні норми відповідного кодексу. Це сприятиме утвердженню правової визначеності в зазначеній сфері та забезпечуватиме ефективне регулювання господарської діяльності в Україні.

Васильченко Євгеній Вадимович – студент Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого, член Наукового товариства молодих вчених та студентів НДІ ПЗІР НАПрН України

Н. М. Внукова, В. М. Пивоваров

ОСОБЛИВОСТІ РЕФОРМУВАННЯ ПІДГОТОВКИ КАНДИДАТІВ НАУК (ДОКТОРІВ ФІЛОСОФІЇ)

Відбуваються суттєві зміни у вищій школі, які стосуються формування економіки знань, трансферу технологій, підвищення ролі освіти пропорцій-

но можливості вирішення життєвих проблем – перехід на компетентністний підхід.

Реформування вищої освіти обумовлено прийняттям нової редакції Закону України «Про вищу освіту» [1]. Відповідно до ст.5 цього Закону, науковий ступінь кандидата наук прирівнюється до підготовки докторів філософії, які стосовно рівнів і ступенів вищої освіти відповідають не тільки науковому, а й освітньо-науковому (третьому) рівню, тобто посилюється освітня складова підготовки.

Третій (освітньо-науковий) рівень вищої освіти за компетентностями відповідає восьмому кваліфікаційному рівню Національної рамки кваліфікацій [2] і передбачає здобуття особою теоретичних знань, умінь, навичок та інших компетентностей, достатніх для продукування нових ідей, розв'язання комплексних проблем у галузі професійної та/або дослідницько-інноваційної діяльності, оволодіння методологією наукової та педагогічної діяльності, а також проведення власного наукового дослідження, результати якого мають наукову новизну, теоретичне та практичне значення.

У законодавчому регулюванні з'являється відповідність за інтегральною компетентністю вимогам Національної рамки кваліфікацій, яка повинна бути підтверджена освітньою та науковою державною атестацією. Освітня атестація передбачена у видачі додатка до диплома європейського зразка. Наукова атестація у захисті результатів власного наукового дослідження, по суті, випускної роботи (дисертації) за період навчання в докторській програмі – децю інше, ніж кандидатська дисертація, тобто може оцінюватися її рівень за певною шкалою. Здобуття вищої освіти, згідно із Законом України «Про вищу освіту» на третьому рівні вищої освіти, передбачає успішне виконання особою відповідної освітньо-наукової програми, що є підставою для присудження відповідного ступеня вищої освіти – доктора філософії.

Доктор філософії – це освітній і спільно перший науковий ступінь, що здобувається на третьому рівні вищої освіти на основі ступеня магістра. Ступінь доктора філософії присуджується спеціалізованою вченою радою вищого навчального закладу або наукової установи в результаті успішного виконання здобувачем вищої освіти відповідної освітньо-наукової програми та публічного захисту дисертації в спеціалізованій ученій раді. Особа має право здобувати ступінь доктора філософії під час навчання в аспірантурі (ад'юнктурі). Особи, які професійно здійснюють наукову, науково-технічну або науково-педагогічну діяльність за основним місцем роботи, мають право здобувати ступінь доктора філософії поза аспірантурою, зокрема під час перебування у творчій відпустці, за умови успішного виконання відповідної

освітньо-наукової програми та публічного захисту дисертації в спеціалізованій ученій раді.

Не допускається вступ поза конкурсом (стаття 44) для здобуття ступеня доктора філософії і тільки на основі диплома магістра.

Освітня складова визначена у 30–60 кредитів ЄКТС, що становить 900–1800 академічних годин навчання, що є суттєвим навантаженням, тому нормативний строк підготовки доктора філософії в аспірантурі (ад'юнктурі) подовжений до чотирьох років.

Розширені можливості наукових установ здійснювати підготовку докторів філософії, але для цього необхідно отримати ліцензію на відповідну освітню діяльність. Допустиме посилення ефективності підготовки докторів філософії за спорідненою науковою установі освітньо-науковою програмою, узгодженою з вищим навчальним закладом. У такому разі наукова складова такої програми здійснюється в науковій установі, а освітня складова – у вищому навчальному закладі.

Стаття 6 Закону України «Про вищу освіту» передбачає атестацію осіб, які здобувають ступінь доктора філософії постійно діючою або разовою спеціалізованою вченою радою. Остання може розглядатися як аналог ДЕКу, який буде акредитований Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти. Здобувач ступеня доктора філософії має право на вибір спеціалізованої вченої ради, що є позитивним.

Значно посилюється публічність подання результатів наукових досліджень та їх наукового обговорення через його оприлюднення на офіційних веб-сайтах відповідних вищих навчальних закладів (наукових установ) за вимогами законодавства.

Відповідно до п.2 статті 7 Закону України «Про вищу освіту» доктору філософії видається диплом, у якому зазначаються назва вищого навчального закладу (наукової установи), у якому здійснювалася підготовка, назва вищого навчального закладу (наукової установи), у спеціалізованій ученій раді якого (якої) захищено наукові досягнення, а також назва кваліфікації, що складається з інформації про здобутий особою науковий ступінь, галузь знань та/або спеціальність. У назві кваліфікації зазначаються ступінь доктора філософії та галузь знань (доктор філософії в галузі права тощо).

Між тим невід'ємною частиною диплома доктора філософії є додаток до диплома європейського зразка, що містить структуровану інформацію про завершене навчання. У додатку до диплома міститься інформація про результати навчання особи, що складається з інформації про назви дисциплін, отримані оцінки і здобуту кількість кредитів ЄКТС, а також відомості про національну систему вищої освіти України.

Прогресивним є повернення до можливості проведення міжгалузевого дослідження, що відповідає вимогам часу, коли потреба в розв'язанні проблеми відповідає не одній науковій спеціальності. У разі, якщо дисертація виконана в суміжних галузях знань, ступінь доктора філософії присуджується у провідній галузі із зазначенням міжгалузевого характеру роботи.

Суттєве реформування підготовки докторів філософії вимагає розробки нових стандартів освітньої діяльності (стаття 9), які розробляються для кожного рівня вищої освіти в рамках кожної спеціальності з урахуванням необхідності створення умов для осіб з особливими освітніми потребами та є обов'язковими до виконання всіма вищими навчальними закладами незалежно від форми власності та підпорядкування, а також науковими установами, що забезпечують підготовку докторів філософії. Також можуть відбуватися зміни в ліцензуванні освітньої діяльності (стаття 24), які повинні бути визначені Кабінетом Міністрів України.

Особливі можливості з атестації докторів філософії надано дослідницькому університету (стаття 28), який має право самостійно утворювати разові спеціалізовані вчені ради для захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора філософії за участю не менше п'яти осіб з відповідним ступенем, двоє з яких працюють в іншому вищому навчальному закладі (науковій установі).

Щодо всіх вищих навчальних закладів (стаття 32), то вони можуть ухвалювати остаточне рішення про визнання, у тому числі встановлення еквівалентності, здобутих в іноземних вищих навчальних закладах ступеня доктора філософії під час зарахування на навчання та/або на посаду наукового чи науково-педагогічного працівника.

Процедури самоврядування молодіжного наукового співтовариства запроваджені щодо порядку відрахування та поновлення на навчання здобувачів доктора філософії (аспірантів), який входить у загальний перелік здобувачів, тобто його соціальні освітні пільги та преференції повинні змінитися. Одна з них, це те, що загальний обсяг державного замовлення на підготовку докторів філософії на поточний рік повинен становити не менше 5 відсотків кількості осіб, які в поточному році здобудуть ступінь магістра за державним замовленням.

У цілому слід відзначити, що реформування підготовки кандидатів наук (докторів філософії) набуло суттєвого характеру, отже, потребує ефективного правового супроводу.

Література:

1. Про вищу освіту: Закон України // Голос України. – 2014. – 06 серпня.

2. Національна рамка кваліфікацій: Постанова КМУ від 23 листопада 2011 р. № 1341 [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1341-2011-%D0%BF>

Внукова Наталія Миколаївна – д.е.н., професор, завідувач кафедри управління фінансовими послугами Харківського національного економічного університету ім. Семена Кузнеця

Пивоваров Василь Миколайович – к.ф.н., доцент кафедри культурології Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого, доцент

В. О. Возна

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ЗАКОНОДАВЧОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Сьогодні враховуючи суспільно-політичний тренд на децентралізацію публічної влади існує нагальна потреба у чіткій врегульованості організаційно-господарської сфери господарювання, в якій органи місцевого самоврядування виступають суб'єктом, наділеним відповідними організаційно-господарськими повноваженнями. Слід звернути увагу, що Господарський кодекс України не регламентує перелік, саме організаційно-господарських повноважень муніципальних органів. Відтак, для створення більш дієвого та узгодженого правового механізму, чіткого визначення понятійного апарату у Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні», було б доцільно розмежувати ці повноваження на організаційно-господарські та господарсько-виробничі, у відповідності до Господарського кодексу України. В той же час, чинний Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» розмежовує повноваження між цілою низкою органів місцевого самоврядування, а саме сільською, селищною та міською радою, їх виконавчими органами та головами сільських, селищних та міських рад. Разом з тим, зазначений закон дає класифікацію повноважень, але їх необхідно визначити більш детально щодо сфери господарювання. Слід виокремити деякі напрями законодавчого забезпечення діяльності муніципальних органів в сфері господарювання, а саме щодо:

- Відносин з питань концесії об'єктів комунального майна консідавцем,

**АКТУАЛЬНІ НАПРЯМИ ПРАВОВОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ
ТА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ**

Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції
(м. Харків, 14 листопада 2014 р.)

Відповідальний за випуск *Д. О. Черняєва*

Комп'ютерна верстка *А. Т. Гринченка*

порції розділу видобутку корисних копалин (наприклад, 81 і 19 або 85 і 15 відсотків відповідно), але з огляду на зазначений непропорційний розподіл лівійський Контрактор звільнявся від необхідності сплати прибуткових податків. Також «лівійська модель» передбачає певні відмінності щодо питання розробки родовищ. Після відкриття промислового родовища, Лівійська Національна Нафтова Корпорація (далі – ЛННК) мала внести свій внесок у виробничі витрати і витрати на розробку родовища, що могли супроводжуватися аж до дати експортування продукції. Зазначені витрати повинні були бути розділені між ЛННК і Контрактором в пропорції, в якій було розділено і виробництво за контрактом, скажімо, 81 відсотків до 19 або 85 до 15. Сам внесок ЛННК у витрати на розробку родовища розглядався як позика, яка повинна була бути повернута Контрактором через кілька років, коли буде видобуто визначену кількість нафти.

Питання укладення та реалізації УРП сьогодні набуває неабиякого значення в розрізі забезпечення енергетичної безпеки держави, проте міжнародною практикою сьогодні не вироблено єдиної уніфікованої моделі контракту щодо розподілу продукції. Оскільки УРП адаптується під інвестиційне законодавство тієї чи іншої держави, то спільними залишаються виключно принципи. Внаслідок такої гнучкості щодо правового регулювання, інвестор може самостійно обирати куди йому вкладати кошти, що фактично й забезпечує інтерес іноземних інвесторів до зазначеного інструменту стимулювання інвестицій у сферу видобутку вуглеводнів.

*Янишев Богдан Вікторович – аспірант кафедри господарського права
Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого*

Підписано до друку з оригінал-макета 15.12.2014.
Формат 60×84 $\frac{1}{16}$. Папір офсетний. Гарнітура Times.
Обл.-вид. арк. 11.84. Ум. друк. арк. 11.86. Вид. № 1143.
Тираж 90 прим.

Видавництво «Право» Національної академії правових наук України
та Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого
Україна, 61002, Харків, вул. Чернишевська, 80а
Тел./факс (057) 716-45-53
Сайт: www.pravo-izdat.com.ua
E-mail для авторів: verstka@pravo-izdat.com.ua
E-mail для замовлень: sales@pravo-izdat.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції — серія ДК № 4219 від 01.12.2011 р.

Виготовлено у друкарні ФОП Дуюнова
Тел. (057) 717-28-80